

„Безумци! Всека капка крѣв пред вас
ще бликне нови хиляди борци!
Веч бий дванайсетият кобен час
и ще сразим престѣпната ви власт!
Елате вий! Елате, подлещи!“

А от веригата хусар един
тогаз просѣска гневно с глас пиян:
„Млѣкни! Рѣцете горе, робски син!“
Но, величав кат някой исполин, —
„Челата горе!“ — викна му Йохан.

Задружен грѣм изпрати му ответ.
Той грохна до старика белобрад.
Хусарите се втурнаха напред.
Един от тях се взре в ликът му блед
и прѣсна черепа му сѣс приклад.

* * *

А тѣнеше Берлин в мѣгла и скреж
и бликаше предутрин синкав здрач.
И в бедна хижа, в ужас и копнеж,
една жена при всеки глух гѣрмеж
избухваше в несдѣржан горѣжк плач.

И, стиснала детенцето си, тя
все чакаше сѣс поглед замечтан.
Навѣн цареше смѣртна пустота
и глухо приблѣднелите уста
През плач нашепваха: „Йохан! Йохан!“

